

СПРАВА «ЄРЬОМЕНКО ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF YERYOMENKO AND OTHERS v. UKRAINE)

(заява № 59600/19 та 2 інші заяви)

Стислий виклад рішення від 16 вересня 2021 року

Заявники тримались під вартою у Державних установах «Черкаський слідчий ізолятор» та «Дніпровська установа виконання покарань (№ 4)».

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на неналежні умови тримання їх під вартою та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту. Заявники також подали інші скарги, які, з огляду на відповідну усталену практику Європейського суду, порушували питання за пунктами 3 та 5 статті 5 Конвенції.

Розглянувши скарги заявників за статтями 3 та 13 Конвенції, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику, Європейський суд дійшов висновку, що умови тримання заявників під вартою були неналежними і у них не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з їх скаргами, та констатував порушення статей 3 та 13 Конвенції.

З огляду на всі наявні в Європейського суду документи та відповідно до його усталеної практики Європейський суд дійшов висновку, що вони також свідчать про порушення Конвенції у світлі його висновків у попередніх рішеннях проти України, зокрема у справах «Харченко проти України», «Ігнатов проти України» і «Котій проти України», та встановив порушення пунктів 3 і 5 статті 5 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУДУ ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* прийнятними скарги щодо неналежних умов тримання під вартою, відсутності у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим, а також інші скарги відповідно до усталеної практики Суду, як вказано у таблиці в додатку, а решту скарг у заявах № 59600/19 та № 23891/20 – непринятними;

3. *Постановляє*, що ці скарги свідчать про порушення статей 3 та 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою та відсутністю у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим;

4. *Постановляє*, що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, поданими відповідно до усталеної практики Суду (див. таблицю у додатку);

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».